

УДК 351:339.923:061.1ЄС:355.01(477)

<https://doi.org/10.62664/cpa.2026.01.34>

Віктор СЕРДИНСЬКИЙ,

здобувач вищої освіти

за третім (освітньо-науковим) рівнем вищої освіти,

Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу

ORCID ID <http://orcid.org/0009-0001-7077-5309>

(© СЕРДИНСЬКИЙ В., 2026)

ТРАНСФОРМАЦІЇ ЄС І ЗАГРОЗИ, ЩО ВПЛИВАЮТЬ НА МЕХАНІЗМ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ В УМОВАХ ВІЙНИ

Статтю присвячено комплексному аналізу трансформацій Європейського Союзу під впливом війни росії проти України та з'ясуванню того, як міграційні, економічні, енергетичні й суміжні ризики змінюють не лише внутрішню архітектуру ЄС, а й сам механізм євроінтеграції України. Актуальність теми зумовлено тим, що після 2022 року політика розширення ЄС перестала бути лише технічною процедурою правового наближення та дедалі більше постає як інструмент геополітичної стабілізації, безпекового стримування, економічної стійкості й відбудови. У статті доведено, що російська агресія викликала багатовимірну інституційну реакцію ЄС: посилення безпеково-оборонного складника, розширення санкційної та фінансової політики, формування нових інструментів економічної безпеки, прискорення енергетичної диверсифікації, а також перегляд міграційної політики через застосування тимчасового захисту до мільйонів українців. На цій основі розкрито, що механізм євроінтеграції України в умовах війни є не стільки лінійним процесом приєднання, скільки гібридною моделлю, що поєднує класичну

умовність, секторальну інтеграцію до окремих політик ЄС, відбудовчо-фінансову умовність, безпекове зближення та інтенсивну інституційну адаптацію Української держави.

Методологічно дослідження спирається на інституційний аналіз, порівняльно-політичний підхід, аналіз політик та документальний аналіз офіційних матеріалів ЄС, України й міжнародних організацій. У центрі уваги – шість пов'язаних блоків: трансформації інституцій ЄС під впливом війни; міграційні виклики та реакція ЄС; економічні загрози й санкційна політика; енергетична безпека; особливості механізмів євроінтеграції України під час війни; рекомендації для політики. Наукова новизна роботи полягає в інтеграції двох, часто ізольованих, перспектив – міжнародно-політичної та державноуправлінської. З одного боку, у статті показано, як війна сприяла геополітизації ЄС і розширення; з іншого – як ця геополітизація вимагає нової якості публічного адміністрування в Україні: від міжвідомчої координації переговорів до аудиту, антикорупційних механізмів, кадрового забезпечення, пріоритезації *acquis* і поєднання відбудови з правовою адаптацією. Практичне значення статті полягає у формуванні системних рекомендацій для інституцій ЄС та органів державної влади України щодо прискорення кластерного відкриття переговорів, інституціоналізації поетапної інтеграції, пом'якшення міграційної та економічної втоми в ЄС і підвищення адміністративної спроможності України до членства.

Ключові слова: євроінтеграція, війна, міграція, санкції, економічна безпека, державне управління, міжнародні відносини.

Viktor SERDYNSKYI,

PhD student

(third, educational and research level of higher education),

Ivano-Frankivsk National Technical University of Oil and Gas

EU TRANSFORMATIONS AND THREATS AFFECTING UKRAINE'S EUROPEAN INTEGRATION MECHANISM IN THE CONDITIONS OF WAR

The article is devoted to a comprehensive analysis of the transformations of the European Union under the influence of Russia's war against Ukraine and to an explanation of how migration, economic, energy and related risks change not only the internal architecture of the EU, but also the mechanism of Ukraine's European integration itself. The relevance of the topic is due to the fact that after 2022, the EU enlargement policy has ceased to be just a technical procedure of legal approximation and is increasingly emerging as an instrument of geopolitical stabilization, security deterrence, economic stability and reconstruction. The article proves that the Russian aggression caused a multidimensional institutional reaction of the EU: strengthening the security and defense component, expanding sanctions and financial policies, forming new instruments of economic security, accelerating energy diversification, and revising migration policy through the application of temporary protection to millions of Ukrainians. On this basis, it is revealed that the mechanism of Ukraine's European integration in the conditions of war is not so much a linear accession process, but a hybrid model that combines classical conditionality, sectoral integration into individual EU policies, reconstruction and financial conditionality, security convergence and intensive institutional adaptation of the Ukrainian state.

Methodologically, the study is based on institutional analysis, a comparative political approach, policy analysis and documentary analysis of official materials of the EU, Ukraine and international organizations. The focus is on six related blocks: transformations of EU institutions under the influence of the war; migration challenges and the EU's response; economic threats and

sanctions policy; energy security; features of the mechanisms of Ukraine's European integration during the war; recommendations for policy. The scientific novelty of the work lies in the integration of two, often isolated, perspectives - international political and public administration. On the one hand, the article shows how the war contributed to the geopoliticization of the EU and enlargement; on the other - how this geopoliticization requires a new quality of public administration in Ukraine: from interdepartmental coordination of negotiations to audit, anti-corruption mechanisms, staffing, prioritization of the acquis and combining reconstruction with legal adaptation. The practical significance of the article lies in the formation of systemic recommendations for EU institutions and Ukrainian state authorities on accelerating the cluster opening of negotiations, institutionalizing phased integration, mitigating migration and economic fatigue in the EU and increasing Ukraine's administrative capacity for membership.

Keywords: *European integration, war, migration, sanctions, economic security, public administration, international relations.*

Постановка проблеми. Війна росії проти України змінила саму рамку, у якій вивчаються розширення ЄС, європейська безпека та багаторівневе врядування. Якщо до 2022 року політика розширення в багатьох інтерпретаціях постала як повільна, процедурно щільна і переважно технократична сфера, то нині вона дедалі більше трактується як частина ширшої геополітичної стратегії ЄС. Одночасно Союз мусить управляти довготривалими наслідками війни: підтримувати Україну фінансово й військово, координувати прийом мільйонів біженців, переорієнтовувати енергетичний баланс, посилювати санкційний режим і вибудовувати інструменти економічної безпеки. Саме ця множинність криз робить потрібним цілісний аналіз того, як нові загрози впливають і на ЄС, і на механізм євроінтеграції України [1].

Аналіз наукових праць. У сучасній літературі простежуються кілька важливих ліній аргументації. По-перше, Гізела Боссе характеризує відповідь ЄС на вторгнення як безпрецедентну, а Маріанне Ріддервольд і Пернілле Рікер стверджують, що війна підштовхнула ЄС до більш «дорослої» ролі зовнішньополітичного актора. По-друге, дослідження Д. Панчука, М. Рабіновича, В. Ангел та А. Димитрової показують, що війна заново політизувала розширення, надала йому геополітичного значення, проте не ліквідувала обмежень, пов'язаних із внутрішньою неоднорідністю ЄС і межами неофункціоналістської логіки «перелив». По-третє, Франческа Батцелла переконливо показує, що енергетичні санкції були пізніми й обмеженими за масштабом саме через різні преференції держав-членів. По-четверте, Люсі Маккова та співавторки в дослідженні Чехії й Польщі доводять, що тимчасовий захист українців перевищив мінімальні стандарти директиви, але його часово обмежений характер знижує довгострокову інтеграційну визначеність. По-п'яте, сучасні дослідження громадської думки фіксують доволі стійку, але не безумовну підтримку дальшої допомоги Україні та розширення ЄС [2].

Водночас попри велику кількість окремих студій та офіційних документів, бракує робіт, які б одночасно поєднували: аналіз трансформації самого ЄС; оцінку міграційних, економічних та енергетичних загроз для Союзу; пояснення того, як ці зміни модифікують механізм євроінтеграції України.

Мета статті полягає у виявленні ключових інституційних трансформацій ЄС під впливом війни, оцінці основних загроз для ЄС у міграційному, економічному та енергетичному вимірах, а також у визначенні того, як вони впливають на інструменти, логіку вступу України до ЄС у воєнний період [3].

Виклад основного матеріалу. Найпомітніша трансформація ЄС відбулася у сфері безпеки й оборони. Стратегічний компас було

затверджено в березні 2022 року буквально через кілька тижнів після початку повномасштабного вторгнення, а сам документ визначив для ЄС спільне стратегічне бачення та цілі до 2030 року. Надалі цей безпековий поворот закріпився через розширення Європейського фонду миру, під який у 2022–2025 роках було мобілізовано €6,4 млрд для військових потреб України, а також через продовження EUMAM Ukraine до листопада 2026 року з окремим бюджетом майже €409 млн на 2024-2026 роки. Паралельно Європейська Комісія сформувала першу в історії ЄС оборонно-промислову стратегію, що прямо пов’язує війну в Україні з потребою досягти оборонно-промислової готовності, а в межах цієї логіки Україна поступово включається до європейського оборонного ринку через EDIP, офіс оборонних інновацій у Києві та ініціативу BraveTech EU. Це означає, що війна перетворила Україну на периферійно-стратегічний елемент нової оборонної архітектури ЄС, а не лише на об’єкт допомоги.

Не менш важливою є бюджетно-фінансова трансформація ЄС. За даними Ради ЄС сукупна підтримка України з боку ЄС та держав-членів становить €200,6 млрд, із яких €104,6 млрд припадає на фінансову, економічну й гуманітарну підтримку, €75,2 млрд – на військову, €17 млрд – на підтримку біженців у межах ЄС і ще €3,8 млрд – на надходження від знерухомлених російських активів. У межах коротшого фокусу саме ЄС у 2022–2026 роках надав €43,3 млрд макрофінансової допомоги. Одночасно Ukraine Facility закріпив принцип переходу від разових пакетів до програмного фінансування: інструмент передбачає до €50 млрд стабільної підтримки у 2024–2027 роках, понад €38 млрд прямої фінансової допомоги за умови виконання реформ, €9,5 млрд гарантій і грантів для мобілізації до €40 млрд інвестицій, а також окремий контур допомоги при вступі. Важливо, що підтримка тут прив’язана не лише до реформ, а й до умов щодо демократичних механізмів, верховенства права, прав людини, протидії корупції та аудиту. Інакше кажучи, воєнна підтримка ЄС набуває форми

«фіскальної умовності плюс інституційний моніторинг», а це прямо змінює механізм євроінтеграції України зсередини [4].

Третя інституційна зміна – формування порядку денного економічної безпеки. У січні 2024 року Комісія запропонувала комплекс заходів для посилення економічної безпеки ЄС: удосконалення скринінгу іноземних інвестицій, координацію експортного контролю щодо товарів подвійного призначення, оцінку ризиків вихідних інвестицій і посилення безпеки дослідження. 2025 року розпочалися міжінституційні переговори про оновлений режим FDI скринінг, що передбачає обов’язкові механізми скринінгу в усіх державах-членах, ширше охоплення чутливих секторів і кращу координацію між національними органами та Комісією. Для розуміння євроінтеграції України це критично: ЄС дедалі більше очікує від кандидатів не лише формального наближення законодавства, а й включення до режиму стратегічного «захисту відкритості». Отже, входження до ЄС уже не означає входження лише до спільного ринку; це також входження до системи колективного управління технологічними, інвестиційними й безпековими ризиками [5].

Четверта трансформація пов’язана з переосмисленням розширення. Комісія прямо назвала розширення «геостратегічною інвестицією в мир, безпеку і соціально-економічне зростання». Формально переговори з Україною були відкрито в червні 2024 року, а 30 вересня 2025 року Комісія оголосила про успішне завершення двостороннього скринінгу. Проте воєнне розширення не стало автоматично деполітизованим. Восени 2025 року Європейська рада «взяла до відома» оцінку Комісії про готовність кластерів «Основи», «Внутрішній ринок» і «Зовнішні відносини» до відкриття, а в березні 2026 року вже прямо запросила Раду відкрити кластери «без зволікання», починаючи з основного кластера. Це дуже важлива ознака: технічна готовність більше не гарантує негайного руху, а

отже, механізм вступу України визначається не лише готовність на основі *acquis*, а й внутрішньою політикою ЄС.

Узагальнюючи наведене, можна стверджувати, що війна запустила в ЄС щонайменше шість взаємопов'язаних інституційних зсувів: безпековий, оборонно-промисловий, фінансовий, санкційно-економічний, міграційний та розширювальний. Саме ці зсуви визначають новий контекст, у якому функціонує український переговорний процес.

Зазначимо, що міграційний вимір війни є наймасштабнішим випробуванням європейської міграційної політики з часів попередніх великих криз. Станом на 28 лютого 2026 року в ЄС під тимчасовим захистом перебували 4,40 млн осіб, які виїхали з України внаслідок війни; найбільші групи було зафіксовано в Німеччині, Польщі та Чехії. Як наголошує Рада ЄС, тимчасовий захист надає право на проживання, доступ до праці, житла, соціальної допомоги, медичного забезпечення та освіти, а також знижує тиск на національні притулкові системи, оскільки не потребує індивідуального розгляду кожної заяви на притулок. У червні 2025 року держави-члени погодили продовження цього режиму до 4 березня 2027 року. Такий підхід забезпечує юридичну визначеність, проте водночас відтерміновує вирішення питання про довгостроковий статус мільйонів українців у ЄС [6].

Саме тому 2025 року Комісія й Рада перейшли від логіки екстреного прийому до логіки «керованого переходу». Комісія запропонувала спільний європейський шлях уперед для українців у ЄС, а у вересні 2025 року Рада ухвалила рекомендацію щодо координованого виходу з режиму тимчасового захисту. Концептуально це означає зміну моделі: уже недостатньо просто «утримувати» систему тимчасового захисту; потрібна політика, що одночасно підтримує інтеграцію тих, хто залишиться довше, і створює інституційні умови для безпечного, добровільного й економічно продуктивного повернення після стабілізації ситуації в Україні. Для

механізму євроінтеграції це має прямий наслідок: міграційна політика ЄС щодо українців поступово стає продовженням політики інтеграції України до європейського простору.

Соціально-економічні результати цієї міграції амбівалентні, але загалом не підтверджують примітивної тези про «чистий тягар». Дані УВКБ ООН на основі більш ніж 6000 опитувань показують, що 57% українських біженців у Європі вже працюють, хоча їхній рівень зайнятості все ще на 22 процентні пункти нижчий, ніж у громадян країн перебування. У Польщі, за оцінкою на платформі УВКБ ООН, внесок українських біженців у ВВП 2024 року становив 2,7%, а рівень зайнятості зріс з 61% до 69% лише за рік. Водночас академічне порівняльне дослідження Чехії та Польщі наголошує, що обидві країни вийшли за межі мінімальних стандартів директиви, забезпечивши швидкий доступ до ринку праці, але саме тимчасовість статусу залишається головним обмеженням повної інтеграції. Отже, центральний міграційний ризик для ЄС – не стільки сам факт присутності українців, скільки невідповідність між тривалим характером війни і тимчасовими правовими режимами [7].

Політичний вимір цієї проблеми також не можна недооцінювати. Стандартний євробарометр 103 фіксував 2025 року 80% підтримки прийому людей, які тікають від війни, і 76% підтримки фінансової допомоги Україні, а паралельні опитування щодо політики розширення засвідчували, що 56% громадян ЄС загалом підтримують дальше розширення. Проте ті самі джерела вказують і на ключові побоювання: міграція, корупція, злочинність і фінансова вартість розширення. Це означає, що міграційний трек не можна розглядати окремо від треку вступу: якщо Україна асоціюватиметься в частини європейських суспільств із тривалим соціальним навантаженням без зрозумілої стратегії інтеграції та повернення, це прямо впливатиме на політичну підтримку її членства.

Економічна політика ЄС щодо війни розвивається в двох паралельних напрямках: санкційному тиску на росію та стабілізаційно-інтеграційній підтримці України. За даними Ради ЄС, економічні санкції вже охоплюють заборону на експорт до росії товарів на понад €48 млрд і заборону на імпорт із росії на €91,2 млрд у поточних цінах, що відповідає 54% довоєнного експорту ЄС до росії і 58% імпорту з росії від рівня 2021 року. Окремий блок становить управління російськими державними активами: близько €210 млрд активів Центрального банку росії були знерухомлено в ЄС, а в травні 2024 року Рада створила правові підстави для використання надзвичайних доходів від них на користь України. На квітень 2026 року в загальній структурі підтримки України ЄС уже враховував €3,8 млрд таких надходжень. Таким чином, санкції перестали бути лише «каральним» інструментом і поступово стали частиною архітектури ресурсного забезпечення української стійкості [8].

Водночас санкційний вимір не можна переоцінювати як повністю автономний. У 2024-2026 роках ЄС дедалі чіткіше поєднує санкції з політикою економічної безпеки. Комісія просуває оновлення скринінгу іноземних інвестицій, розширює координацію з контролю технологій подвійного призначення і просить держави-члени перевіряти вихідні інвестиції у сферах напівпровідників, ШІ та квантових технологій. Така політика відбиває глибший злам: ЄС уже не виходить із припущення, що економічна взаємозалежність автоматично продукує безпеку; натомість він переходить до моделі керованої відкритості. Для України цей злам важливий подвійно: з одного боку, він робить сам ЄС більш вимогливим до стратегічної сумісності кандидатів; з іншого – відкриває можливості для інтеграції України до нових європейських ланцюгів безпеки, виробництва та технологічної стійкості. У цьому сенсі війна стимулює перехід від «ринкової інтеграції заради ринку» до «ринкової інтеграції заради безпеки».

Як відомо, макроекономічний контекст України залишається тяжким і безпосередньо впливає на євроінтеграцію. За оцінкою Світового банку, вартість відбудови і відновлення України станом на кінець 2025 року оцінювалася майже у \$588 млрд на найближче десятиріччя, а загальний розмір прямих пошкоджень – у \$195,1 млрд; найбільш постраждали житло, транспорт і енергетика. На цьому тлі зростання української економіки сповільнилося: Світовий банк очікував близько 2% 2025 року порівняно з 2,9% 2024-го, тоді як Macro Poverty Outlook у квітні 2026 року вже вказував, що фактичне зростання 2025 року було на рівні близько 1,8%, а прогноз на 2026 рік – 1,2% за умови продовження бойових дій. Причинами названо енергетичні шоки, руйнування інфраструктури, інвестиційну невизначеність, зростання імпорту енергії та обладнання, а також ослаблення експорту. Це означає, що вступ України до ЄС не може розглядатися відокремлено від її воєнної макрофінансової стабілізації.

Водночас саме економічна й торговельна підтримка ЄС стала для України системним чинником виживання. На сторінці Комісії щодо шляху приєднання прямо зазначається, що ЄС є головним торговельним партнером України: 2024 року на нього припадало понад 50% торгівлі товарами та €67,2 млрд товарообігу. «Шляхи солідарності» з травня 2022 року забезпечили приблизно 209 млн тонн українського експорту та 95 млн тонн імпорту до України, а сумарна вартість торгівлі через ці коридори сягнула близько €260 млрд. Після перехідних автономних торговельних заходів 2022–2025 років ЄС та Україна 2025 року модернізували DCFTA: оновлений текст набув чинності 29 жовтня 2025 року, закріпив стабільніший і довгостроковий режим торгівлі, нові захисні положення та сильніше пов'язав торговельні переваги з поступовим наближенням українських виробничих стандартів до стандартів ЄС. Саме тут видно подвійність економічного виміру: торгівля є і каналом швидкої інтеграції, і джерелом конфліктів, особливо в аграрному секторі [9].

Енергетичний вимір війни став одним із найочевидніших прикладів трансформації стратегічної поведінки ЄС. За даними Ради ЄС, у 2021-2025 роках частка російського газу в імпорті ЄС скоротилася з 45% до 13%, нафти – з 27% до менш ніж 3%, а вугілля – з 50% до 0%. У січні 2026 року Рада вже формалізувала регламент про поетапну заборону імпорту російського газу, що передбачає поступовий, проте остаточний вихід із цієї залежності до кінця 2027 року. На стратегічному рівні ЄС трактує ці кроки як складник REPowerEU та ширшого переходу до безпечнішої, більш диверсифікованої й «чистої» енергетики. Отже, енергетика в ЄС більше не є лише ринковим питанням; вона стала питанням геополітики й економічної безпеки.

Водночас академічна література слушно застерігає проти надмірно оптимістичного трактування цієї трансформації. Франческа Батцелла показує, що енергетичні санкції ЄС були «пізними й обмеженими за масштабом», а їх дизайн і темп визначалися різними рівнями залежності, географічними чинниками та комерційними інтересами держав-членів. Це важливо для розуміння того, чому навіть 2025 року росія все ще зберігала помітну частку в газовому імпорті ЄС, а російський енергетичний чинник залишався предметом внутрішньоєвропейського торгу.

Таким чином, трансформація енергетичної політики ЄС є реальною, але не завершеною; вона доводить зростання стратегічної спроможності Союзу, але також демонструє межі цієї спроможності в умовах різних національних інтересів.

Для України енергетика є одночасно найбільш вразливою та одним із найперспективніших каналів глибинної інтеграції з ЄС. Рада ЄС нагадує, що українську електромережу було синхронізовано з континентальною європейською системою ще в березні 2022 року, а у зв'язі з СЕФ, енергетичним фондом підтримки, постачанням генераторів та обладнання це створило нову фактичну інфраструктурну єдність. Комісійний Ukraine 2024 Report при цьому оцінює сферу енергетики як таку,

де Україна має *належний рівень підготовки* і демонструє *певний прогрес*: ідеться про ухвалення законодавства щодо відновлюваної енергетики, Національний план з питань енергетики та клімату та заходів з ринкового поєднання. Однак той самий звіт безпосередньо вказує на масове руйнування енергетичної інфраструктури та проблеми монополізації в газовому секторі в умовах воєнного стану. Тобто енергетична інтеграція України до ЄС просувається швидше за низку інших секторів, проте саме вона найбільше залежить від безпекової динаміки війни.

Висновки. Перша велика теза цього дослідження полягає в тому, що війна росії проти України запустила не просто кризову реакцію ЄС, а довготривалу структурну перебудову європейського врядування. Безпековий поворот, фіскальна умовність, економічна безпека, енергетична диверсифікація та перезапуск розширення в геополітичній логіці – це не ізольовані політики, а взаємозалежні прояви нової моделі Союзу. Водночас ця модель не ліквідувала старі обмеження: внутрішня різномірність держав-членів, точки вето, чутливість до міграції й витрат, а також повільність частини процедур зберігаються. Отже, ЄС став більш стратегічним, проте не став повністю постнаціональним або повністю централізованим актором.

Друга теза полягає в тому, що воєнна євроінтеграція України є гібридною за природою. Її не можна адекватно описати лише через класичну переговорну рамку або лише через пакети солідарності. Вона поєднує щонайменше п'ять контурів: класичну умовність розширення; секторальне наближення до окремих політик ЄС; відбудовчу умовність через Ukraine Facility; безпекове й оборонно-промислове зближення; глибоке внутрішньодержавне перепрограмування українського управлінського апарату. Звідси випливає, що питання «коли Україна вступить» не може відокремлюватися від питання «наскільки Україна вже вбудовується в ЄС до моменту вступу».

Третя теза стосується ризиків. Міграційні, економічні, енергетичні та політичні загрози одночасно й стимулюють, і гальмують євроінтеграцію України. Вони стимулюють її, оскільки роблять розширення стратегічно потрібним для безпеки Європи; проте вони ж її гальмують, бо створюють у державах-членах соціальні, бюджетні та партійно-політичні стимули до обережності. Саме тому успіх України залежатиме не лише від виконання *acquis*, а й від здатності європейських інституцій перетворити воєнну солідарність на стійкий політичний консенсус [10].

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. European Commission. *A Strategic Compass for security and defence*. 2025. URL: <https://www.consilium.europa.eu/en/policies/strategic-compass>.
2. Bosse G. *The EU's Response to the Russian Invasion of Ukraine*. *Journal of Common Market Studies*, 2024. URL: <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/abs/10.1111/jcms.13569>.
3. European Commission. *The Ukraine Facility*. 2026. URL: https://commission.europa.eu/topics/eu-solidarity-ukraine/eu-assistance-ukraine/ukraine-facility_en.
4. Council of the European Union. *EU solidarity with Ukraine*. 2026. URL: <http://www.consilium.europa.eu/en/policies/eu-solidarity-ukraine>.
5. European Commission. *New tools to reinforce the EU's economic security*. 2024. URL: https://commission.europa.eu/news-and-media/news/new-tools-reinforce-eus-economic-security-2024-01-24_en.
6. Eurostat. *Temporary protection for persons fleeing Ukraine – monthly statistics*. 2026. URL: https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=Temporary_protection_for_persons_fleeing_Ukraine_-_monthly_statistics.
7. UNHCR. *Labor market integration of Ukrainian refugees in Europe : Employment gaps, skill mismatches and economic gains*. 2026 URL: <https://data.unhcr.org/en/situations/ukraine>.

8. Council of the European Union. *EU sanctions against Russia : questions and answers; Russia's war against Ukraine : EU sanctions*. 2026. URL: <https://www.consilium.europa.eu/en/policies/sanctions-against-russia-explained>.
9. European Commission. *Ukraine's path towards EU accession*. 2026. URL: https://commission.europa.eu/topics/eu-solidarity-ukraine/ukraines-path-towards-eu-accession_en.
10. *Special Eurobarometer and perception surveys on enlargement*. 2025. URL: https://enlargement.ec.europa.eu/news/special-eurobarometer-and-perception-surveys-2025-09-02_en.

REFERENCES

1. European Commission. *A Strategic Compass for security and defence*. (2025). URL: <https://www.consilium.europa.eu/en/policies/strategic-compass>. [in English]
2. Bosse, G. *The EU's Response to the Russian Invasion of Ukraine*. *Journal of Common Market Studies*, (2024). URL: <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/abs/10.1111/jcms.13569>. [in English]
3. European Commission. *The Ukraine Facility*. (2026). URL: https://commission.europa.eu/topics/eu-solidarity-ukraine/eu-assistance-ukraine/ukraine-facility_en. [in English]
4. Council of the European Union. *EU solidarity with Ukraine*. (2026). URL: <https://www.consilium.europa.eu/en/policies/eu-solidarity-ukraine>. [in English]
5. European Commission. *New tools to reinforce the EU's economic security*. 2024. URL: https://commission.europa.eu/news-and-media/news/new-tools-reinforce-eus-economic-security-2024-01-24_en. [in English]
6. Eurostat. *Temporary protection for persons fleeing Ukraine – monthly statistics*. (2026). URL: https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=Temporary_protection_for_persons_fleeing_Ukraine_-_monthly_statistics. [in English]

7. UNHCR. *Labor market integration of Ukrainian refugees in Europe : Employment gaps, skill mismatches and economic gains*. (2026). URL: <https://data.unhcr.org/en/situations/ukraine>. [in English]

8. Council of the European Union. *EU sanctions against Russia : questions and answers; Russia's war against Ukraine : EU sanctions*. (2026). URL: <https://www.consilium.europa.eu/en/policies/sanctions-against-russia-explained>. [in English]

9. European Commission. *Ukraine's path towards EU accession*. (2026). URL: https://commission.europa.eu/topics/eu-solidarity-ukraine/ukraines-path-towards-eu-accession_en. [in English]

10. *Special Eurobarometer and perception surveys on enlargement*. (2025). URL: https://enlargement.ec.europa.eu/news/special-eurobarometer-and-perception-surveys-2025-09-02_en. [in English]

Дата першого надходження статті до видання: 29.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 26.04.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 29.05.2026